Ετος Ζ' — Αριθμος 552 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 10 Φεβρουαριου 1891

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ.* — ΠΥΡΕΤΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μετάφρασις *Κλεοπάτρας Νικολαΐδου*.—*Léon Gozlan*: ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

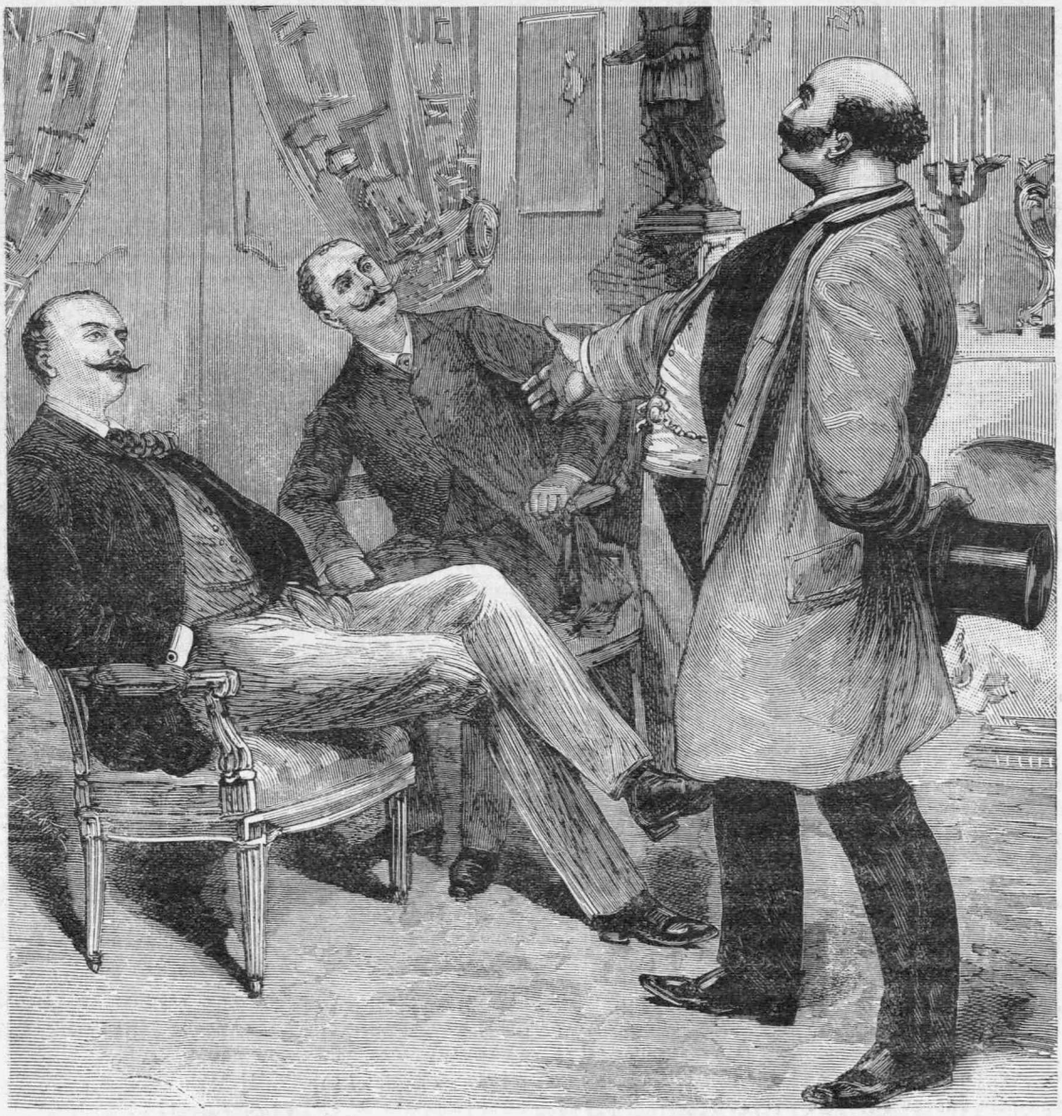

Καὶ αἱ ἑπτακόσιαι χιλιάδες φράγκων αἱ ἰδικαί μου; (Σελ. 242).

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ϛ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ην παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει τὸν ἐχθρόν.

Πλησίον τῶν πυροβολητῶν ἔβαινεν ὁμὰς εὐγενῶν ἱππέων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κερανδὰλ ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικὸν τῶν δραγόνων ἐξ ἀποστάσεως πεντακοσίων περίπου μέτρων.

— Στρατηγέ μου, εἶπε, βλέπετε τὴν ὁμάδα ἐκείνην;

— Ναί.

— Εἶναι εἷς ἱππεὺς μεταξὺ αὐτῶν, ὅστις κακῶς ἔπραξεν ἐλθὼν νὰ μᾶς περιφρονήσῃ.

— Διατί;

— Διότι θὰ πέσῃ πρὸ ἡμῶν. Ἔπειτα ἂς μὲ φονεύσωσι. Δὲν θὰ ἔχω ἄλλο τι νὰ πράξω.

Ὁ στρατηγὸς ἠννόησεν.

— Ἀλλὰ περιμείνατε τοὐλάχιστον νὰ ἐπανέλθω πλησίον αὐτῶν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐγέλασεν ἀγρίως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ μου, εἶπεν. Ἐδῶ ὅστις δὲν εἶναι στρατιώτης εἶναι ἄνανδρος.

Κατῆλθεν εἶτα ταχέως, διῆλθε τοὺς κήπους τῆς ἐπαύλεως καὶ φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τείχους ἐξηπλώθη πρηνής, ἐγέμισε τὴν ἐλβετικὴν καραβίναν του καὶ ἐσκόπευσε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ στρατηγὸς συνήνταν τοὺς συντρόφους του, πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Κίνησις ἐγένετο ἐν τῇ ὁμάδι, ὁ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἱππεύς, ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἵππου του, ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πάραυτα σχεδὸν τὰ τηλεβόλα ἀντήχησαν καὶ βροχὴ σφαιρῶν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλεως.

Ἐπὶ πολὺ εἰς μάτην ἔπληττον.

Αἱ ἐκ γρανίτου πέτραι ἀπεσπῶντο ἐν παταγῳ, τὰ στεγάσματα κατέρρεον, ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ὑφίστατο.

Ἐπὶ δύο ὥρας οἱ πυροβοληταὶ ἐξηκολούθουν τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῶν ἔργον.

Οὐδ' εἷς πυροβολισμὸς ἀπήντησεν ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

Ἐκ τῶν πυρῶν τῶν τηλεβόλων ἀνεφλέχθησαν αἱ θημωνίαι τῶν ἀχύρων, ἡ δὲ πυρκαϊὰ κατεβρόχθισεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς σιτοβολῶνας καὶ τοὺς σταύλους, ἀφ' ὧν οἱ Κερανδὰλ εἶχον ἀπὸ πρωΐας ἀποδιώξῃ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν δύοντος τοῦ ἡλίου δὲν ἔμενεν ὄρθιον ἐκ τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου, ὅπερ ἀνθεῖξεν ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ αἰῶνας εἰς παντοίας προσβολάς, εἰμὴ ὁ πυλών, τοῦ ὁποίου οἱ πυργίσκοι εἶχον κρημνισθῆ.

Τότε μόνον πιστεύσαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια, διέταξαν τὸν ὑπ' αὐτοὺς στρατὸν νὰ προχωρήσῃ ἐν αὐτοῖς.

Εὐθὺς ὅμως ὡς ἐπροχώρησαν κατελήφθησαν ὑπὸ τυφεκισμῶν, οἵτινες ἐπήνεγκον ὅπως τὴν προτεραίαν καταστροφάς.

Τὰ ὑπόγεια τῆς ἐπαύλεως εἶχον διαφυλάξει τοὺς γενναίους ἐκείνους ὑπερασπιστάς.

Ἄπελπις τότε μάχη συνήφθη μεταξὺ τριακοσίων ἀνδρῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τριῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ἐδέησε νὰ ἔλθωσι σῶμα πρὸς σῶμα καὶ νὰ θραύσωσι πρῶτον σιδηρὰν δοκὸν κωλύουσαν τὴν εἴσοδον τοῦ πυλῶνος.

Ἀπὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ὁ ἱερεὺς μὲ συγκεκινημένην καρδίαν ηὐλόγει τοὺς θνήσκοντας.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντῖνος κατεβάλλοντο μετὰ ἀντίστασιν ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον.

Εὗρον τὸν Ἴβ μὲ τὴν κοιλίαν ἠνεῳγμένην ἐκ ρήξεως ὀβουζίου ἐξηπλωμένον πλησίον τοῦ πτώματος τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Ροζίνας.

Ὁ Κορεντῖνος εἶχε μεταβῆ ἵνα ἐκπνεύσῃ ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἔνθα εἶχε μεταφέρει τὴν Καικιλίαν δὲ Φοντερόζ, ἧς ἐκράτει τὴν χεῖρα μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν τεθαμένος ὡς Τιτὰν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πυλῶνος, ὃν ὑπερήσπισε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς.

Ἡ νίκη ἦν τῷ νόμῳ, ἀλλὰ νίκη ἀξιοθρήνητος, ἀφοῦ τόσῳ πολύτιμον ἐχύθη αἷμα.

Τὴν ἑσπέραν τὰ ἤρεμα τοῦ Πενοὲ ὕδατα ἦσαν ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, ἐπ' αὐτῶν δ' εἶδον οἱ χωρικοὶ ἐπιπλέον τὸ πτῶμα τῆς Ἀγνῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης κατελήφθη ὑπὸ παραφροσύνης καὶ ἐπνίγη.

Ὁ κύων Ρουστὶκ ἦν διάτρητος ἐκ σφαιρῶν ὑπερασπίζων τοὺς κυρίους του.

Ὁ μικρὸς Ζοσὶλ ἦν σῶος καὶ ἀβλαβής.

Λίαν εὐφυῶς εἶχε καταφύγει ὑπὸ τὴν ἀψιδωτὴν γέφυραν καὶ μόνον τὴν κεφαλὴν εἶχεν ἔξω τοῦ ὕδατος.

Ὁ δ' Ἐστρὲλ ἐφονεύθη. Ἡ σφαῖρα τοῦ Ἰακώβου ἔτρωσεν αὐτὸν εἰς τὸ στῆθος.

Ὁ Καουσὰκ εἶπε:

— Ὁ Ἰάκωβός μας ἐκέρδισεν εἰς τὴν τελευταίαν σκοποβολήν.

Τὴν δὲ νύκτα ἡ Μαριάννα, ἣν διήγειρεν ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν, ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐξελθοῦσα ἐπλανᾶτο εἰς τὰ καπνίζοντα ἐρείπια ᾄδουσα.

Ἐδέησε διὰ τῆς βίας ν' ἀποσπάσωσιν αὐτὴν ἐκεῖθεν.

Δύο μόνον ἡμέρας ἐπέζησεν, ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Κλαυδίου εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ Πενοέ, χωρὶς ν' ἀνακτήσῃ τὸ λογικόν της.

ΚΕ'

Ἡ διαθήκη τῆς Καικιλίας.

Ἀπὸ τοῦ ἐξολοθρευτικοῦ ἐκείνου πολέμου ὀκτὼ ἡμέραι εἶχον παρέλθει.

Τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς τῶν Κερανδὰλ ἐξήλειφε τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν.

Οὐδαμῶς ἐσκέπτοντο πλέον τὴν ἱστορίαν τοῦ Νοὲλ Τρελάν.

Ἡ παράδοσις τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ περιεβάλλετο ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς χάριτος ἐξαλειφούσης τὸ φρικαλέον αὐτῆς μέρος.

Τὸ γραμμάτιον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὅπερ ἐπανευρέθη καὶ βραδύτερον, ἡ διαθήκη τοῦ θύματος, ἦν ἀντικείμενον σκέψεων καὶ ἐκπλήξεως καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς δικαστάς.

Οὐ μόνον ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοὲ ἔφερε τῷ εἰσαγγελεῖ ἐκπλήκτῳ τὸ ἔγγραφον, ὅπερ εἶχε καταθέσει αὐτῷ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ὑπόθεσις ἀπάτης ἀπεμακρύνετο ἐκ τῆς ὑπάρξεως διαθήκης, καθ' ὅλα ὁμοίας τῇ ἄλλῃ, ἐν τῷ γραφείῳ τῆς πλουσίας κληρονόμου τοῦ Σαὶν Ζιλδάς.

Διὰ τῆς διαθήκης ταύτης ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ, ὁ μόνος ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐπιζήσας, ἀμέτοχος τῶν παραπτωμάτων τῶν ἀδελφῶν του, ἦν ὁ μόνος κληρονόμος τῆς ἐξαδέλφης του, ἅπασα δὲ τῆς Καικιλίας ἡ περιουσία τῷ ἀνῆκεν ἄνευ ἀντιρρήσεως.

Ὁ κύριος δὲ Βουζιὲρ ἦλθεν αὐτοπροσώπως ἵνα τῷ ἀναγγείλῃ τὴν εἴδησιν βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐκ τῆς δικαιοσύνης, ὡς μὴ ἀναμιχθεὶς εἰς τὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Κλαύδιος κατασυντετριμμένος ἐκ τῆς ἐνσκηψάσης συμφορᾶς ἔμενε νυχθημερὸν κεκλεισμένος πλησίον τῆς Ζουάννας Τρελὰν μὴ βλέπων εἰμὴ τὴν Νικόλ, ἥτις προσεπάθει νὰ παρηγορῇ αὐτὸν διὰ τῶν μητρικῶν της θωπειῶν χωρὶς νὰ το κατορθοῖ.

Πολλάκις, ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, ὁ Κλαύδιος ἀπεμακρύνετο. Διήρχετο πεζῇ τὸ δάσος καὶ τὴν χέρσον καὶ ἐπλανᾶτο ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ οἴκου του.

Ἡ Μαριάννα ἀνεπαύετο μετὰ τῶν τέκνων της εἰς τὸ πενιχρὸν κοιμητήριον τοῦ Πενοέ.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Κορεντίνου εἶχεν ἐκπληρωθῆ. Εἶχον ἑνωθῆ εἰς τὸν τάφον.

Εἰς Σαὶν-Ζιλδὰς ἡ Καικιλία εἶχε ταφῆ εἰς μεμονωμένον παρεκκλήσιον ἐν μέσῳ δένδρων καὶ θάμνων.

Τὸ Σαὶν-Ζιλδὰς ἦν σκοτεινὸν ὡς τάφος.

Ἡ μαρκησία ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἀφοῦ ἤθελε κανονίσει τὰς ὑποθέσεις τῆς διαδοχῆς τῆς θυγατρός της.

Διεκήρυξεν ὅτι θὰ ἐσέβετο τὴν θέλησιν τῆς θυγατρός της, καὶ ὅτι θ' ἀπεμακρύνετο τοῦ μέρους ἐκείνου, ἔνθα διεταράχθη ἡ ἠρεμία τοῦ βίου της.

Ἡ Ζουάννα ἦν ἐκτὸς κινδύνου χάρις εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς νεότητός της καὶ τὰς φροντίδας τοῦ Κλαυδίου.

Πρωΐαν τινὰ ὁ Κλαύδιος, μετὰ τελευταίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Πενοέ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔγραψεν ἐπὶ πολύ.

Μετέβη εἶτα παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ του.

Ἡ Ζουάννα ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ συμπαθείας.

Ἐκεῖνος ἔτρεμεν. Ὠχρότης νοσηρὰ ἦν διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ζουάννα, εἶπεν, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μεταβῶ εἰς Βὰν δι' ὑποθέσεις. Ἤδη εἶσαι ὑγιὴς καὶ δύνασαι νὰ ἐγερθῇς καὶ νὰ ἐξέλθῃς. Ὁ καθαρὸς ἀὴρ τοῦ μέρους τούτου θὰ συμπληρώσῃ τὴν θεραπείαν σου. Ὁ βίος σοὶ μειδιᾷ. Θ' ἀπομακρυνθῶ διὰ δύο ἡμέρας ἴσως.

Ἡ κρεολὴ ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν.

— Κλαύδιε, εἶπε, μὲ ἀπατᾷς. Θέλεις νὰ φύγῃς διὰ παντός!

Ὁ νεανίας καθησύχασεν αὐτήν. Μήπως ἠδύνατο νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανίδῃ;

— Λοιπὸν θὰ ἐπανέλθῃς; εἶπεν ἡ Ζουάννα.

— Βεβαίως.

— Πῶς τὸ λέγεις!

— Τὸ λέγω φυσικῶς.

— Διατί εἶσαι τόσον σκυθρωπός;

Ἓν δάκρυ ἔρρευσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Δὲν εἶμαι καταδικασμένος νὰ ἦμαι πάντοτε;

Ἡ Ζουάννα ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

— Ἀλλ' ἂν ἔχασες ὅλους σοὶ μένω ἐγώ.

— Σύ! εἶπεν ὁ Κλαύδιος πικρῶς.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν; Τὸ ἐπιστευσα ἐν τούτοις.

— Ἂν σ' ἀγαπῶ, Ζουάννα! ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπελπισία μου.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε εἶναι μαρτύριον δι' ἐμὲ νὰ σὲ ἀφήσω ἐπί τινας στιγμάς. Πληροῖς ὅλην τὴν καρδίαν μου. Σὲ ἀγαπῶ ὅσον εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ ἀνθρωπίνη ψυχή. Πλὴν ὁ ἔρως οὗτος εἶναι ἀφορμὴ πικριῶν δι' ἐμέ.

— Κλαύδιε, ὑπέλαβεν ἡ Ζουάννα, μοὶ κρύπτεις μυστικόν.

— Ὑπάρχουσιν ἐξομολογήσεις, τὰς ὁποίας μόνον εἰς τὸν Θεὸν δύναταί τις νὰ κάμῃ. Ἄκουσον, Ζουάννα, μοὶ κάμνεις μίαν χάριν;

— Διάταξον.

— Ἰδοὺ μία ἐπιστολή. Εἰς αὐτὴν περιέχονται αἱ ἐξομολογήσεις αὗται. Ὑπεσχέθητι ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀνοίξῃς εἰμὴ ἀπόψε τὴν ἕκτην ὥραν.

— Διατί ἡ προθεσμία αὕτη;

— Μία ἰδέα, μία δεισιδαιμονία ἴσως. Θὰ ἔχῃς τὴν νύκτα διὰ νὰ σκεφθῇς, ἡ δὲ νὺξ εἶναι καλὸς σύμβουλος.

— Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς. Τί δύναμαι νὰ σοὶ ἀρνηθῶ; Δὲν σοὶ ὀφείλω τὸ πᾶν; Ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ μίαν ὑπόσχεσιν.

— Ποίαν;

—Εἶσαι τεθλιμμένος, τὸ βλέπω. Ὄμοσον ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃς κατὰ τῆς ζωῆς σου. Ἀπό τινων ἡμερῶν ἔχω αὐτὸν τὸν φόβον. Ἂν δὲν μοὶ κάμῃς αὐτὸν τὸν ὅρκον Κλαύδιε, σοὶ ἀπαγορεύω ν' ἀπομακρυνθῇς.

— Σοὶ τὸ ὀμνύω! εἶπε μετὰ σταθερότητος ὁ Κλαύδιος.

— Ἡ ζωὴ σοὶ ἐπιφυλάσσει παρηγορίας, διότι, φίλε μου, ἦσαι καλὸς καὶ γενναῖος.

Ἐκεῖνος ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

— Δὲν ἐλπίζω πλέον. Ἂν ἐν τούτοις θέλῃς νὰ μὲ ἐνισχύσῃς, Ζουάννα, ἄφες με διὰ πρώτην φορὰν ν' ἀσπασθῶ τὴν μελανὴν κόμην σου.

Ἡ νεᾶνις ἔτεινεν αὐτῷ τὸ μέτωπον μετὰ χάριτος, ὅπερ ἐκεῖνος ἠσπάσθη.

Ἀπεμακρύνθη εἶτα ταχέως χωρὶς νὰ τολμήσῃ ν' ἀτενίσῃ αὐτήν.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐστράφη.

— Ἀπόψε μόνον, εἶπεν.

— Ἀφοῦ σοὶ τὸ ὑπεσχέθην. Αὔριον.

— Χαῖρε.

Ὅτε ἐξήρχετο τοῦ πανδοχείου ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Νικόλ.

— Θὰ ἐπανέλθῃς; τὸν ἠρώτησεν αὕτη.

— Ναί.

Καὶ τὸν ταξειδιωτικὸν σάκκον κρατῶν ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς διὰ Βὰν ἁμάξης.

Φθὰς εἰς τὴν πόλιν μετέβη παρά τινι γέροντι, σεβαστῷ συμβολαιογράφῳ.

— Ὁ κύριος Δεροζιέ; ἠρώτησε γραφέα τινά.

Ὁ συμβολαιογράφος εὐτυχῶς ἦν μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Κλαύδιος εἰσήχθη πάραυτα.

— Κύριε, εἶμαι ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀνύψωσε τὰς διόπτρας του καὶ ἠτένισε περιέργως τὸν νεανίαν.

— Κλαύδιος Κερανδάλ, ἐπανέλαβε.

— Ναί, κύριε. Ὁ μόνος κληρονόμος τῆς δυστυχοῦς ταύτης οἰκογενείας. Τὸ ὄνομά μου σᾶς τρομάζει, τὸ ἐννοῶ. Ἔρχομαι νὰ σᾶς συβουλευθῶ. Ἔχετε βεβαίως γνῶσιν τῆς διαθήκης τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

— Ναί. Θὰ ἦναι κατατεθειμένη εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Δύναμαι δὲ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ κυρία μαρκησία μοὶ εἶπεν ἡ ἰδία ὅτι θὰ σεβασθῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν τελευταίαν θέλησιν τῆς θυγατρός της.

— Οὕτως, ὡς κληρονόμος τῆς ἐξαδέλφης μου γίνομαι κύριος τῆς περιουσίας τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης κόρης;

— Ἀναμφισβητήτως.

— Ἐννοεῖτε, κύριε, ὅτι δὲν μοὶ ἁρμόζει νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς κληρονομίας τοῦ θύματος τῶν ἀδελφῶν μου. Τὰ δι' αἵματος ἀποκτηθέντα ἑκατομμύρια ταῦτα μοὶ ἀναμιμνήσκουσιν ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ λησμονήσω.

— Τοῦτο, κύριε, δὲν μὲ ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ συμβολοιογράφος παρατηρῶν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸν νεανίαν, ἀλλὰ....

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάτρεπτος.

— Ἀλλά, κύριε, εἶπεν ὁ γέρων ζωηρῶς, δυνατὸν νὰ μετανοήσητε.

— Ἐσκέφθην ὡρίμως, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Κλαύδιος.

— Ἡ λεπτότης αὕτη πῶς τιμᾷ, ἀλλ' ἡ θυσία εἶναι μεγίστη, παρετήρησεν ἔτι ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἀδιάφορον. Ἡ πλησιεστέρα μετ' ἐμὲ κληρονόμος, κατὰ τὴν ρῆσιν τῆς διαθήκης, εἶναι ἡ ἐξαδέλφη μου Ζουάννα Τρελὰν εὑρισκομένη ἤδη ἐν ἀναρρώσει εἰς Ἐλβὲν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου. Τί δύναμαι νὰ πράξω ὅπως μεταβιβάσω εἰς αὐτὴν τὴν κληρονομίαν;

— Εἶσθε λοιπὸν ἀποφασισμένος;

— Ἐντελῶς.

— Ἁπλῆ παραίτησις ἀρκεῖ.

— Καὶ ἡ δεσποσύνη δὲ Τρελὰν θὰ λάβῃ τὴν θέσιν μου;

— Ἀναμφιβόλως.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἑτοιμάσητε τὴν πρᾶξιν· θὰ τὴν ὑπογράψω.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐπέμεινεν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἡ πρᾶξις εἶχε κανονισθῆ.

Ἐπλησίαζεν ἡ μεσημβρία.

Ὁ κύριος Δεροζιὲ ᾐσθάνετο συμπάθειαν διὰ τὸν ἀξιοπρεπῆ καὶ ἔντιμον ἐκεῖνον νέον.

Ἐκλείσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθήσῃ ἐπ' ὀλίγον.

— Εἶσθε νέος, εἶπεν αὐτῷ, ἐπιτρέψατε εἰς γέροντα νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ τί σκοπεύετε νὰ πράξητε.

— Δὲν γνωρίζω.

— Ἔχετε ἐνώπιόν σας τὸ μέλλον καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε.

— Καὶ μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα;

— Νέε μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ παλαιὰ δόξα τῶν Κερανδὰλ δύναται ν' ἀντισταθμίσῃ τὰ παραπτώματα. Οἱ ἀδελφοί σας ὑπήκουσαν εἰς ἀπαισίας ἐπηρείας, αἵτινες ὅμως ἐξηγοῦνται. Δὲν τοὺς συγχωρῶ. Ἦσαν ὅμως θαρραλέοι ἄνδρες. Σεῖς ἤδη ποῦ πηγαίνετε;

— Ἀφίεμαι εἰς τὴν τύχην.

— Εἶσθε πτωχός;

— Ὡς οἱ ἀδελφοί μου.

— Πῶς θὰ ζήσετε;

— Εἶμαι ἰατρός. Θ' ἀλλάξω ὄνομα καὶ θ' ἀποκατασταθῶ εἴς τι μεμακρυσμένον μέρος.

— Καὶ πόσα χρήματα ἔχετε;

— Τετρακόσια ἢ πεντακόσια φράγκα.

— Μηδαμινὰ πράγματα. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δώσω χρηματικόν τι ποσόν,

τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ ἐπιστρέψετε βραδύτερον. Ἄλλως τε σήμερον γίνεσθε πελάτης μου, δηλαδὴ μοὶ φέρετε πλοῦτον, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπωφεληθῶ. Ἄφετέ με λοιπὸν νὰ πράξω κατὰ τὸ δοκοῦν μοι.

Ὁ συμβολαιογράφος ἦν λίαν συγκεκινημένος.

Ὁ Κλαύδιος εἰς μάτην ἀντέστη. Ὁ κύριος Δεροζιὲ τὸν ἠνάγκασε βίᾳ νὰ δεχθῇ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων.

— Ἤδη, προσέθηκεν, ὅτε εἶσθε ὀφειλέτης μου, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω τὰ καθ' ὑμᾶς. Ἡ εὐγένεια τῆς πράξεώς σας εἰς ἄκρον μὲ συγκινεῖ.

Ὁ Κλαύδιος τῇ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα σιγῶν καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ μεσημβρία ἐσήμανεν.

Ἡ ἁμαξοστοιχία τῶν Παρισίων θ' ἀνεχώρει μετά τινα λεπτά.

Ὁ Κλαύδιος ἔσπευσεν εἰς τὸν σταθμόν, ἔλαβε τὸ εἰσιτήριόν του, ἀπῆλθεν εἴς τι διαμέρισμα καὶ ἔκυψεν ἐπί τινος ἐφημερίδος ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῇ.

Οἱ ἐπιβάται, πάντες ξένοι καὶ ἄγνωστοι, συνεζήτουν περὶ τοῦ συμβάντος, ὅπερ τοσαύτην εἶχε προξενήσει αἴσθησιν.

Νεαρός τις κύριος, λίαν καλῶς περιβεβλημένος, εἰρωνεύετο τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι ἐρωτικαὶ περιπέτειαι ἦν ἡ αἰτία τοῦ συμβάντος.

— Δὲν φονεύουν πλέον ἐκ ζηλοτυπίας, εἶπεν, ἀλλὰ χάριν τῆς περιουσίας, ὅταν μάλιστα εἶνε μεγάλη ὡς τῶν Φοντερόζ.

Ὁ Κλαύδιος, ὀργισθείς, ὀλίγου δεῖν νὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ οὕτως ὁμιλοῦντος· πλὴν συνεκρατήθη ἐξ αἰσθήματος αἰδοῦς.

Ἡ ἁτμάμαξα ἐσύριξε καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ἠσθάνθη συσφιγγομένην τὴν καρδίαν του. Ἀπεμακρύνετο τῆς γυναικός, ἥτις μόνη συνεκράτει αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν.

Τὴν ἕκτην ὥραν ἡ ἁμαξοστοιχία εἰσήρχετο εἰς Μάνς.

Ἀνελογίσθη τότε τὴν ἐξαδέλφην του καὶ διὰ τῆς φαντασίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Ζουάννα, στηριζομένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της, προσεῖχεν εἰς τὸ ὡρολόγιον, ὅπερ ἐσήμανεν ἓξ ὥρας.

Κηρίον ἔκαιε παρ' αὐτῇ.

Ἀπεσφράγισε τότε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κλαυδίου καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

ΚΓ'

Ὁ ἀποχαιρετισμός.

«*Προσφιλής μοι Ζουάννα,*

»Οὐδὲν νέον σοὶ λέγω, γράφων σοι ὅτι σὲ ἀγαπῶ παραφόρως, καὶ ὅτι ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ τοῦ χωρισμοῦ αἰσθάνομαι σπαραγμὸν καὶ τοῦ θανάτου χειρότερον.

»Εἴθε ν' ἀπέθνησκον, τὸ δὲ ἄπνουν σῶμά μου νὰ ἐθάπτετο εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Πενοὲ πλησίον τῆς μητρός μου, τῶν προσφιλῶν μοι ἀδελφῶν καὶ τῆς ἀτυχοῦς Ἀγνῆς, ἣν θὰ κλαίω καθ' ὅλην μου τὴν ζωήν.

»Τοιουτοτρόπως θὰ ἐκρατούμην ὀλιγώτερον, δὲν θὰ εἶχον δὲ τὴν ὀδύνην τοῦ ἐξευτελισμοῦ, καὶ τὴν στέρησιν τῆς ὑψίστης ἡδύτητος τοῦ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, μολονότι δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀγαπῶ!

»Δὲν γνωρίζεις, εἰμὴ μέρος τῆς ἀληθείας.

»Σοὶ τὴν ἀπέκρυψαν ὅσον ἠδυνήθησαν.

»Ἤσο λίαν ἀδύνατος διὰ νὰ τὴν ὑποφέρῃς.

»Σήμερον εἶσαι ἰσχυρά. Ἡ νεότης σου ἐθριάμβευσε τῆς σχεδὸν θανατηφόρου νόσου.

»Δύνασαι λοιπὸν τὰ πάντα νὰ μάθῃς.

»Μέγα ἔγκλημα διεπράχθη. Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, εἷς ἄγγελος ἀγαθότητος ὡς σύ, Ζουάννα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰακώβου.

»Ὁ λοχαγὸς δ' Ἐστρὲλ ἐφονεύθη ἐπίσης.

»Ὁ δικαστικὸς κλητήρ, ἡ πρώτη αἰτία τῶν καταστροφῶν μας, ὁ κὺρ Λεσγιδοὺ ἐκαρφώθη ἐπὶ τῆς θύρας του.

»Ἐκ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἀνοσία μάχη συνήφθη, καθ' ἣν ὁλόκληρος οἰκογένεια κατεστράφη.

»Τὸ Πενοὲ εἶναι τὴν στιγμὴν ταύτην σωρὸς ἐρειπίων, ἐφ' ὧν θὰ ἔχυνα πάντα τὰ δάκρυά μου. Πλὴν ἀπεξηράνθη ἡ πηγὴ τῶν δακρύων μου ἐκ τῆς ἀπελπισίας διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν συγγενῶν μου καὶ τῆς ὀδύνης, ἣν αἰσθάνομαι καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ χωρισθῶ σοῦ.

»Σήμερον τὴν πρωΐαν ἐψεύσθην. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

»Φέρων ἐπονείδιστον ὄνομα, ἐγκαταλίπω διὰ παντὸς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου ἐπαισχύντως.

»Πηγαίνω εἰς τὴν τύχην, ἄνευ πόρων, μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίναι καὶ μόνον τὴν συνείδησιν ἔχων ἐλευθέραν.

»Θ' ἀφήσω τ' ὄνομά μου, καὶ θὰ λάβω ἄλλο οἱονδήποτε.

»Θ' ἀποκατασταθῶ εἰς τὰ ξένα, εἴς τινα μεμακρυσμένην γωνίαν προσπαθῶν πάντοτε νὰ πράττω τὸ καλὸν ἐν ἀφανείᾳ.

»Πᾶς δεσμὸς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κόσμου διερρήχθη.

»Εἶμαι ἠναγκασμένος, προσφιλής μοι Ζουάννα, νὰ σοὶ εἴπω περὶ χρηματικῶν ὑποθέσεων.

»Ἡ περιουσία, ἣν κληρονομεῖς εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὁ συμβολαιογράφος τῶν Βὰν κύριος Δεροζιὲ θὰ σὲ συμβουλεύσῃ περὶ πολλῶν.

»Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ ἀφῆκε διαθήκην, δι' ἧς εἶσαι σὺ ἡ μόνη κληρονόμος τῆς ἐξαδέλφης σου.

»Ὁ κύριος Δεροζιὲ θὰ σοὶ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους.

»Εἶναι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

»Ὁ κύριος δὲ Βουξιὲρ ἄλλως τε θὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

»Θὰ γείνῃς λοιπὸν πλουσία, φιλτάτη μοι Ζουάννα.

»Πράττε τὸ καλὸν ἵνα οὕτως ἡ ἐπανόρθωσις τῶν παραπτωμάτων ᾖ ὡς οἷόν τε τελεία.

»Ἀποτείνομαι τῇ καρδίᾳ σου.

»Καὶ σὺ ἐπίσης εἶσαι Κερανδάλ.

»Μίαν μόνην παράκλησιν σοὶ ἀπευθύνω.

»Ἕνωσον εἰς ἕνα τάφον, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀδελφῶν μου, εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Πενοέ, ἐκείνους, οἵτινες ἔζησαν καὶ ἀπέθανον ἡνωμένοι.

«Οἱ Κερανδὰλ εἶχον τοὐλάχιστον τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀγαπᾶν ἀλλήλους τρυφερῶς.

»Τῇ Καικιλίᾳ δὲ Φοντερὸζ νὰ ἐγείρῃς μνημεῖον πρὸς διαιώνησιν τῆς μνήμης αὐτῆς εἰς τὸν τόπον ἔνθα τοσαῦτα εὐεργετήματα ἔπραξε.

»Οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ σοὶ παραγγείλω.

»Ἐλπίζω ὅτι τὸ μαρτύριόν μου ἔσεται βραχύ.

»Χαῖρε, προσφιλής μοι Ζουάννα! Φέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἀνάμνησίν σου, ἥτις ἔσεται ἡ μόνη ἡδύτης, ἡ μόνη χαρά, ἀλλὰ καὶ ἡ σκληροτέρα βάσανος τοῦ βίου μου. Ἤρκεσαν ἡμέραι τινὲς διὰ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν περικλείει ἡ καρδία σου. Μεθ' ὁποίας εὐδαιμονίας θὰ σοὶ ἀφιέρουν τὴν ὕπαρξίν μου! Διὰ τίνος λατρείας θὰ σὲ περιέβαλον! Ἀλλ' ἄλλως ἔδοξε τῇ κακῇ μου μοίρᾳ. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνήκῃς εἰς ἐμέ, νὰ φέρῃς ἐπονείδιστον ὄνομα καὶ ν' ἀγαπᾷς τὸν υἱὸν ἐκείνου . . .

»Δὲν το συμπληρῶ!

»Ἡ καρδία μου σπαράσσεται καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου θολοῦνται ἐκ τῶν δακρύων. Χαῖρε διὰ παντός, πίστευσον ὅμως, ψυχή μου, ὅτι θὰ ἦσαι πάντοτε ὁ μόνος μου πόθος καὶ ὁ αἰώνιος ἔρως μου.

»Δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον, μὴ μὲ λησμόνει ὅμως, Ζουάννα. Ὠκτειρόν με καὶ ἔσο βεβαία ὅτι καὶ μακρόθεν ἡ καρδία μου μόνον διὰ σὲ θὰ πάλλῃ.

»Κλαύδιος Κερανδάλ.»

Ἐνῷ ἡ κρεολὴ ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολήν, ἡ Νικὸλ Ζακού, πλησίον αὐτῆς καθημένη, τὴν παρετήρει μετ' ἀνησυχίας.

Ἅμα ἀνέγνωσεν αὐτήν, ἡ Ζουάννα ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν της, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρξατο κλαίουσα πικρῶς.

Ἡ Νικὸλ ἠγέρθη καὶ ἠρώτησεν αὐτήν:

— Λοιπόν ;

— Μᾶς ἠπάτησεν!

— Ἔφυγεν ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλήν.

— Δυστυχισμένο παιδί! ἀνέκραξεν ἡ Νικόλ. Αὐτὸ ἐφοβούμην. Ἀ! εἶναι φοβερόν. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπᾷ· θὰ ἔλθῃ!

— Ὄχι.

Αἴφνης ἡ Ζουάννα ἠγέρθη.

— Ἀ! εἶπε, θά τον ἐπανεύρω καὶ ἂν πρόκειται νὰ διατρέξω τὴν Εὐρώπην ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Δυστυχὴς Κλαύδιε! Ὄχι! Δὲν θὰ ὑποφέρῃς χάριν ἐμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔσωσες καὶ τῆς ὁποίας συνεχώρεις τὰ πάντα! Ὅ,τι σοὶ ὀφείλω θὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω. Τὸ ὀμνύω εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός μου καὶ τοῦ πατρός μου.

[Ἕπεται συνέχεια].

*Κ.

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν Κλεοπάτρας Νικολαΐδου.

—

[Συνέχεια]

2 Μαρτίου.

Ἀπό τινος δὲν αἰσθάνομαι χαρὰν ἢ σπανιώτατα. Μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἡ Ἐρριέττα εἶχεν ἀποκοιμηθῆ· ἦτο ἐκτάκτως ὡραία. Ἡ ψυχή μου ἀνεπαύετο εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀθώου αὐτοῦ ὄντος. Τὴν ἤκουσα προφέρουσαν ἓν ὄνομα· ἦτο τὸ ἰδικόν μου! Ἔτεινα πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας, ὅπως τὴν εὐχαριστήσω ἐκ μέσης ψυχῆς, διότι μ' ἐσκέπτετο ἐν τῷ ἀγνῷ της ὕπνῳ. Ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς μοι ἐμειδίασεν. Οὐδέποτε φωτεινὴ ἀκτὶς ἐπέχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς τοσαύτην λάμψιν, ὅσην τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ποῖον δυστύχημα θὰ ἐφοβούμην ποτὲ ἂν εἶχον πεποιθησιν εἰς τὴν ἀγάπην της;

*
* *

5 Μαρτίου.

Ὁ ἰατρὸς μοι εἶπεν ὅτι ἐσώθην καὶ ὅτι ὀφείλω τὴν ζωήν μου εἰς τὴν Ἐρριέττην, ἃς μοι ἀφαιρέσῃ ὁ Θεὸς τὴν ζωὴν ταύτην, ἂν ἐκ τῆς ἀπωλείας της ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῆς πεφιλημένης μου!

*
* *

10 Μαρτίου.

Ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εἶμαι ἄνευ πυρετοῦ καὶ δύναμαι νὰ ἐξέρχωμαι. Ἡ σύζυγός μου μὲ συνώδευσεν εἰς μικρὸν περίπατον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ἐπανήλθομεν· ἡ τρυφερά της ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμνα μὲ συγκινεῖ· βλέπουσα πόσην ὄρεξιν εἶχον, ἔφαγε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ ἐγέλασεν ἐκ καρδίας. Εἶνε ἀδύνατον ἡ χαρὰ αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου νὰ μὴ εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ἁγνή· εἶμαι τρελλὸς νὰ τὴν ὑποπτεύωμαι. Θέλω νὰ ζήσω· ὁλόκληρος ἡ ζωή μου τῇ ἀνήκει.

Ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, τῇ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν της· μετὰ τὸν καθημερινὸν ἡμῶν περίπατον, ἐξῆλθεν ἐκ νέου· ὅταν μὲ ἀφίνῃ, ἡ ψυχή μου τὴν ἀκολουθεῖ καὶ ἂν ἡ ἀπουσία της παρατείνηται, ἀρχίζω νὰ μετρῶ τὰς στιγμὰς καὶ τότε σκέψεις θλιβεραὶ καὶ ὄνειρα θλιβερώτερα βασανίζουσι τὸ πνεῦμά μου. Ἂν εἶχον τὸ θάρρος, θὰ τῇ ὡμίλουν ἐλευθέρως· ἀλλὰ νὰ ὁμολογήσω τὴν ζηλοτυπίαν μου εἶνε τὸ ἴδιον ὡς ἂν εἴπω ὅτι ἀναγνωρίζω ἐμαυτὸν κατώτερον ἐκείνης· ἐκτὸς τούτου, αἱ ὑποψίαι μου εἶνε ὕβρεις πρὸς αὐτήν. Ἂν ἀντὶ νὰ μ' ἐλεεινολογήσῃ ὠχρία καὶ ἐταράσσετο, ἂν ἀνεγίνωσκον ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸν φόβον καὶ τὴν σύγχισιν; Δὲν ἐπιχειρῶ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην δοκιμήν. Ἂν εἶχον ἀποθάνει, ἆρά γε θὰ ἦτο εὐτυχεστέρα; ἐντούτοις δὲν ἠθέλησα νὰ ζήσω ἢ διὰ νὰ τὴν βλέπω καὶ τὴν ἀγαπῶ: καθαρὸς ἐγωϊσμός. Ἐνίοτε νομίζω, ὅτι ἡ στοργή μου νὴν στενοχωρεῖ, ὅτι ἡ λατρεία μου τὴν βαρύνει. Τί δύναμαι νὰ ἐπινοήσω, ὅπως τὴν κάμω νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον χάριν ἐμοῦ καὶ μόνου.

*
* *

Μετὰ δύο μῆνας.

Δὲν θὰ γράψω πλέον. Ἡ καρδία μου εἶνε πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος· τὴν πρωΐαν ταύτην εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ μου φέρουσα λευκὴν ἐνδυμασίαν καὶ ρόδα ἐπὶ τῆς κόμης· ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ μειδιῶντος ἔαρος. Μὲ ὡδήγησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἣν ἐκάλυπτον εὐώδη ἄνθη. Ἐκάθησα ἀπέναντί της, ἤμην ζωηρὸς ὡς εἰκοσαετὴς νέος, ἦτο ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας· πρὸ δύο ἤδη ἐτῶν συνειθίζει νὰ ἔρχηται πρὸς ἐμὲ οὕτως ἐνδεδυμένη. Σήμερον τὴν ἀγαπῶ ἑκατοντάκις πλειότερον. Δὲν θὰ εἶμαι πλέον ζηλότυπος, εἶμαι πολὺ εὐτυχής, θὰ τιμωρήσω ἐμαυτὸν διὰ τὰς ἀδίκους βασάνους μου, ἐθεραπεύθην! Θὰ τῇ εἴπω τὰ πάντα καὶ θὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην, δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ διὰ τὸ σφάλμα μου τοῦτο, τὸ ἀπεφάσισα. Ὅταν μάθῃ πάσας τὰς μηδαμινὰς σκέψεις μου, θὰ ὁρίσῃ ἡ ἰδία τὴν ποινήν μου καὶ ἂν μοὶ τείνῃ τοὺς βραχίονας, ὁρκίζομαι ποτὲ πλέον νὰ μὴ συλλάβω τὴν ἐλαχίστην κατ' αὐτῆς ὑπόνοιαν.

*
* *

6 Ἰουνίου.

Ὄχι, δὲν θὰ ὁμιλήσω ἀκόμη· ἓν βλέμμα ἤρκεσεν ὅπως σφραγίσῃ τὰ χείλη μου καὶ διαταράξῃ τὸν ἐγκέφαλόν μου. Εἴχομεν μεταβῆ ὁμοῦ εἴς τινα συναυλίαν· χάριν ἐμοῦ ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσωμεν ἐνωρίς. Ἀλλὰ λατρεύει τὴν μουσικήν· ἵνα μὴ τῇ στερήσω τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην, τὴν ἐνεπιστεύθην εἰς τὴν μητέρα της· μόλις εἶχον ὀλίγον προχωρήσει, σκέψις τις μοὶ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω, ὅπως συνοδεύσω αὐτὴν οἴκαδε ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ παρετήρησα ὅτι ἡ Ἐρριέττα εἶχε μεταβάλει θέσιν· ὁ Γεώργιος ἐκάθητο ὄπισθεν αὐτῆς, ἡ προπετὴς μορφή του ἠκτινοβόλει· ἠσθάνομην ὅτι ἂν ἔκυπτεν ὅπως ὁμιλήσῃ κρυφίως πρὸς τὴν Ἐριέττην, δὲν θὰ ἤμην πλέον κύριος τῆς ὀργῆς μου· ἡ καρδία μου ἔπαλλεν ὑποκώφως καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῶν· τὸ φῶς, ὁ κόσμος, ὁ θόρυβος, πάντα μοὶ ἐφαίνοντο ὡς ὄνειρον ὀδυνηρόν, μόνον μία πραγματικότης ὑπῆρχε: τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα καθήμενα τοσοῦτον πλησίον ἀλλήλων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νέος τις ἔψαλλε· μετὰ τὰς ἐπευφημίας, ἡ οἰκοδέσποινα ἔλαβε τὴν σύζυγόν μου ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὡδήγησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον· σιγὴ ἄκρα ἐπεκράτησεν εὐθὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ· ἐν μέσῳ τῶν πολυπληθῶν φώτων ἔβλεπον τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της καλυπτόμενον ὑπὸ ἐλαφροῦ καὶ θελκτικοῦ ἐρυθήματος. Ἐνῷ ἡτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὸν Γεώργιον· οὗτος τῇ ἔκαμε σημεῖον ἐνθαρρυντικὸν καὶ τῇ ἐμειδίασεν. Ἡ ὀργή μου δὲν εἶχε πλέον ὅρια, ὀλίγου δεῖν ἐρριπτόμην ἐπ' αὐτῆς... Ἐντούτοις, κατώρθωσα νὰ συγκρατήσω ἐμαυτὸν καὶ νὰ φύγω ἐν τάχει... Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοῦτο ἐπὶ πολύ.

*
* *

Τὴν ἐπαύριον.

Τὴν πρωΐαν ταύτην ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς. Μετὰ τὸ πρόγευμα, μοὶ διηγήθη τὴν εὐτυχίαν της. Ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ καταβεβλημένου ὕφους μου (καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς δὲν εἶχον κοιμηθῆ) ἤρχισε νὰ ἐλέγχῃ ἑαυτήν, διότι μὲ ἠνάγκασε νὰ τὴν ἀκολουθήσω εἰς τὴν συναυλίαν. Εἶχον ἀνάγκην κινήσεως. Ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἀνθίστατο λέγουσα ὅτι ἤμην πολὺ καταβεβλημένος. Ἡ ὑποκρισία της μ' ἐξηρέθισεν. Ἐφοβούμην μὴ προδοθῶ. Θέλω νὰ τηρήσω κρυφίαν τὴν πληγήν μου, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ὅταν ἐπέστρεψα εὗρον αὐτὴν ἐργαζομένην· οὐδὲν θελκτικώτερον τῆς γκυκείας μορφῆς της, ὅταν ὕψωσε πρὸς ἐμὲ τὸ πλῆρες τρυφερότητος βλέμμα της..

— Ἄ, ἦλθες! μοὶ εἶπε· καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐπανόδου μου. Ἡ φωνή της ἐνέχει βαθύ τι θέλγητρον, τὸ μειδίαμά της! ὦ! τὸ μειδίαμά της εἶνε ἀκτὶς ἡλίου, εἶνε θωπεία ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ διαλύῃ τὰ ζοφερώτερα νέφη τοῦ πνεύματος. Ἀφοῦ ἐκάθησα, ἦλθε πλησίον μου καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου. Συνειθίζει νὰ κάμνῃ χρῆσιν ἀρώματός τινος, ὅπερ μὲ μεθύει· ἀλλ' αἱ στιγμαὶ τῆς μέθης μου δὲν εἶνε μακραί.

*
* *

17 Ἰουνίου.

Ὁ χαρακτήρ μου μετεβλήθη καθ' ὁλοκληρίαν· ὅταν μοὶ ὁμιλῇ τῇ ἀποκρίνομαι ἀποτόμως. Καθίσταμαι ἀπαιτητικός, σκυθρωπός, ἰδιότροπος· ἂν ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀθῶαν θὰ παρεπονεῖτο· ἀλλ' ἀπομακρύνεται τεθλιμμένη καὶ στενάζουσα· ἐπὶ μακρὸν κατόπιν ἀκούω τὸν βαθὺν στεναγμόν της· τὴν καθιστῶ δυστυχῆ.

*
* *

19 Ἰουνίου.

Ἐσκέφθην νὰ τὴν ἀπομακρύνω τοῦ μέρους τούτου· ὅταν ἀνεκοίνωσα αὐτῇ τὴν σκέψιν μου, ἀνεφώνησε:

— Καὶ ἡ μήτηρ μου; Ὄχι, ὄχι, θέλω νὰ μείνω ἐδῶ.

— Τὸ ἐγνώριζον, ἀπεκρίθην ψυχρῶς.

— Τότε, διατί νὰ μοὶ τὸ προτείνῃς; ὑπέλαβε ζωηρῶς.

— Μ' ἐμίσει διότι ἠπείλουν νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχίαν της.

*
* *

20 Ἰουνίου.

Ἐκράτουν ἓν βιβλίον, ἀλλ' ἐρρέμβαζον ἀντὶ ν' ἀναγινώσκω. Ἡ Ἐρριέττα ἀδιαθετοῦσα ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-

τρου της. Τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ἐλαφρῶς κινούμενα, ἄφινον ἀκτῖνας τινὰς τοῦ ἡλίου νὰ διέρχωνται καὶ νὰ σχηματίζωσι χρυσοῦν κύκλον περὶ τὴν κεφαλήν της· θὰ ἠδύνατό τις νὰ παρομοιάσῃ αὐτὴν πρὸς ἁγίαν. Ὁ ὑπηρέτης εἰσῆλθεν ἀναγγέλλων τὸν Γεώργιον. Ἡ Ἐρριέττα ἠρυθρίασε καὶ ἠγέρθη· τὴν συνεκράτησα δι' ἀπεριεσκέπτου κινήσεως.

— Δὲν εἶσαι ἀσθενής; τῇ εἶπον παρατηρῶν αὐτὴν εἰρωνικῶς.

— Δὲν θέλεις νὰ δεχθῶ; ἀπεκρίθη καθημένη ἐκ νέου.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε. Τὴν εἶχον ἄρά γε φοβίσει πολὺ ἢ ἡ συνείδησίς της τὴν ἤλεγχεν;

* * *

27 Ἰουνίου

Ἐσκέφθην καλῶς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν προσβάλω καὶ νὰ καταστήσω ἑπομένως γνωστὸν τὸ αἴτιον τῆς προσβολῆς μου. Θὰ προσπαθήσω ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸν κύκλον, εἰς ὃν ἐκεῖνος συχνάζει· ἐκεῖ θὰ κατορθώσω νὰ τὸν προκαλέσω.

* * *

30 Ἰουνίου.

Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βάδην. Ἂς ἀναμείνωμεν τὴν ἐπάνοδόν του.

* * *

31 Ἰουνίου.

Χθὲς ἤμην μισητός, ἄδικος, ἀνυπόφορος. Βλέπων αὐτὴν τεθλιμμένην, ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνου ἀναμφιβόλως, εὕρισκον ἡδονὴν νὰ τῇ ἀνθίσταμαι εἰς πᾶν ὅ,τι ἐζήτει· τὴν παρεκίνουν νὰ ὁμιλῇ ὅπως τῇ ἀπαντῶ βαναύσως.

Μὲ ἀφῆκε χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ. Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ συνείδησίς μου ἤρχισε νὰ μὲ τύπτῃ, διότι ἀτυχῶς ἡ καρδία μου εἶνε δειλή· εἰσῆλθον ἐν τῷ δωματίῳ της ἄνευ προειδοποιήσεως· δὲν ἐκοιμᾶτο, ἀλλ' ἔκλαιεν.

Ἄλλοτε θὰ ἔτρεχον νὰ πίω τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἀλλ' ἤδη ἡ σκέψις ὅτι ἐκεῖνος καὶ μόνος ἦτο ἡ αἰτία, ἥτις προὐκάλει αὐτά, ἀνεχαίτισε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς τρυφερότητός μου. Τῇ εἶπον ἀποτόμως:

— Εἶμαι πολὺ ἀδιάκριτος νὰ διαταράττω τὰς μυστηριώδεις θλίψεις σας, ἀποσύρομαι.

Ἡ περιφρονητικὴ σιωπή της μὲ παρώργησεν. Ἠκολούθουν τὰς ζηλοτύπους σκέψεις μου.

— Σπογγίσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας, προσέθεσα, αὐτὰ τὰ δάκρυα μὲ παροργίζουν.

— Μὴ τὰ βλέπετε, ἀπεκρίθη.

Ἐνόησα ὅτι μὲ ἐνέπαιζε καὶ τὴν εἰρωνεύθην τραχέως. Τότε προσβληθεῖσα ἠγέρθη.

— Ἀποσύρθητε, ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνη.

Εἰσελθοῦσα ταχέως ἐν τῷ κομμωτηρίῳ της, ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Μὴ δυνάμενος νὰ θραύσω τὴν θύραν της, ἔρριψα χαμαὶ τὸ παρατυχὸν ἀντικείμενον· ἦτο μικρὸν δοχεῖον σινικόν, ὅπερ ὁ ἀδελφός της τῇ εἶχε δωρήσει. Πῶς δύναται νὰ μὲ ἀγαπᾷ; Θ' ἀρχίσῃ νὰ μὲ μισῇ.

* * *

Τὴν ἐπαύριον.

Τὴν πρωΐαν ταύτην ἦτο πολὺ ἠλλοιωμένη· οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν ἐξηγριωμένοι. Ἐθεώρησα πρέπον ν' ἀπολογηθῶ διὰ τὴν ἀπότομον συμπεριφοράν μου. Δύναταί τις νὰ ἐγκαταλίπῃ μίαν γυναῖκα, ἀλλ' οὐχὶ νὰ τὴν ὑβρίσῃ. Μοὶ ἀπεκρίθη ψυχρῶς, τείνουσά μοι ἀδιαφόρως τὴν χεῖρα. Ἀρχίζει νὰ μὲ περιφρονῇ.

* * *

16 Ἰουνίου.

Ἀφ' ὅτου ἐκεῖνος δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ, ἡ ζωὴ δὲν μοὶ εἶνε πλέον μισητή· τὰ νεῦρά μου ἤρχισαν νὰ καταπραΰνωνται· ἡ Ἐρριέττα φαίνεται λησμονήσασα τὴν σκηνὴν τοῦ παρελθόντος μηνός, ἀνέλαβεν ἤδη τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἠρεμίαν της. Χθὲς τὴν ἤκουον νὰ γελᾷ μετὰ τῆς φίλης της δεσποινίδος Καικιλίας δὲ Βουσάρ, ἥτις τῇ ἔφερεν εἰσιτήριον διὰ τὸ θέατρον. Τὸ ἑσπέρας τὴν παρετήρουν πάντες, ἠκτινοβόλει ἐκ νεότητος καὶ καλλονῆς.

* * *

26 Ἰουνίου.

Ἤρχισα νὰ ἐπανευρίσκω τὴν ζωήν. Διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου σκεπτόμενος πῶς νὰ καταστήσω ἑμαυτὸν εὐτυχέστερον. Ἡ Ἐρριέττα εἶνε τόσον καλὴ καὶ τόσον γλυκεῖα! Ἐν τούτοις, παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος τῶν μακρῶν ἐν τῷ δάσει ἐκδρομῶν, ἐν αἷς τοσοῦτον εὐχαριστούμεθα ἐκ τῆς μετ' ἀλλήλων συναναστροφῆς, ὥστε ἐλησμονοῦμεν τὸν ἐπίλοιπον κόσμον μὲ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς· διερχόμεθα ὥρας ἀληθοῦς εὐτυχίας. Τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν, ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων, αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ σιγὴ μᾶς ἔθελγον. Ὁ ἔρως ἐξωραΐζει τὰ πάντα διὰ τῆς λαμπρότητός του. Ἄ! πόσον εὐτυχεῖς ἤμεθα! Διότι μὲ ἠγάπα τότε· ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας τοὺς τρυφεροὺς ρεμβασμούς της, τὴν θελκτικήν της ἀφέλειαν, τὰς γλυκείας θωπείας της, τοὺς διαπύρους λόγους της, τὴν ἡδυπάθειαν τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της, τὴν χεῖρά της, ἣν μετ' ἐμπιστοσύνης ἄφινεν ἐν τῇ ἰδικῇ μου καὶ τὰς ὥρας ἐκείνας, καθ' ἃς παρεδιδόμην ὁλόκληρος εἰς τὴν ἀθώαν μέθην μου καὶ καθ' ἃς δὲν εὕρισκον πλέον λέξεις, ὅπως ἐκφράσω τὴν ἀγάπην μου, διότι αὕτη κατεῖχεν ὁλόκληρον τὴν ψυχήν μου. Ἔπρεπε ν' ἀποθάνω τότε!

* * *

1 Ἰουλίου.

Ἐταξειδεύσαμεν μέχρι τῆς Χάβρης. Ἀπομακρυνόμενος τῶν Παρισίων, ἤρχισα ν' ἀναπνέω μετὰ περισσοτέρας ἐλευθερίας, ἔφερον τὸν θησαυρόν μου μαζύ μου. Ἡ Ἐρριέττα εἶχεν ἀναλάβει ὅλην αὐτῆς τὴν ζωηρότητα, τὰ πάντα τὴν ἔθελγον, ὁ μικρὸς πῖλός της τῇ ἔδιδεν ὕφος ἀμαζόνος. Οἱ ταξειδιῶται παρετήρουν τὸ ὡραῖον αὐτὸ πλάσμα καὶ ἐφθόνουν τὴν εὐτυχίαν μου. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀκτήν, ἔστειλε πρὸς τὴν θάλασσαν ἀσπασμόν, «ὅπως ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων», μοὶ εἶπε γελῶσα. Εἰς τὴν παραθαλασσίαν συνηντήσαμεν ἕνα τῶν φίλων μας, πλούσιον ἔμπορον· προσεφέρθη νὰ μᾶς ξενίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του· ἐπειδὴ ἠρνήθημεν, παρεκάλεσε τὴν Ἐρριέτταν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορόν, ὃν ἔδιδε τὴν ἐπαύριον. Δατρεύει τὸν χορόν, ἀλλὰ δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἢ μίαν ἐνδυμασίαν ταξειδίου. Οὐδὲν τῇ εἶπον, ἀλλὰ τρεῖς ὥρας πρὸ τῆς ἑορτῆς εἶχεν ὡραίαν ἐνδυμασία. Οὕτως, ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐμφάνισίς της προὐξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Πῶς διεσκέδαζε! τοῦτο μὲ καθίστα εὐτυχῆ· ἐμείναμεν μέχρι τέλους· κατὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς πρωΐας, μετέβημεν εἰς τὸ κυλικεῖον, ὅτε κύριός τις θέλων ν' ἀστειευθῇ ἤνοιξε τὰ παράθυρα καὶ τὸ φῶς εἰσῆλθεν ἄπλετον, καταστρεπτικὸν διὰ τὰ ὠχρὰ καὶ μεμαραμμένα χρώματα, ἀλλ' ἡ χροιὰ τῆς Ἐρριέττης καὶ οἱ χιονόλευκοι ὦμοί της δύνανται ν' ἀψηφίσωσιν ἀτιμωρητεὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἦτο δροσερὰ ὡς τὸ ἔαρ, ὅταν τὴν περιετύλιξα ἐν τῷ λευκῷ της ἐπανωφορίῳ. Ἐγενόμην ἐξ ἀνάγκης θαλαμηπόλος της τὴν ἑσπέραν ταύτην καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ἔλαβον ἀργυρόηχον ἔκφρασιν γέλωτος εἰς ἑκάστην ἀδεξιότητά μου. Ἀφῄρεσα τὰς καρφίδας, αἵτινες συνεκράτουν τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἄνθη καὶ ἡ κόμη της κατέπεσε καλύψασα αὐτὴν ὁλόκληρον, ἐν εἴδει χρυσοῦ μανδύου. Κατόπιν κατεκλίθη καὶ ἀπεκοιμήθη εὐθύς, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸν ἀποχαιρετισμόν μου, οὐδὲ νὰ αἰσθανθῇ τὸ τελευταῖον φίλημα. Πῶς τὴν ἀγαπῶ!

Ἤδη ἐπανήλθομεν· αἱ δύο αὗται ἑβδομάδες μοὶ ἔδωκαν πολλὴν ἀναψυχήν. Ἐπανεῦρον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματός μου, ἠδυνήθην ἐπὶ τέλους ν' ἀπορρίψω τὸ θλίβον αὐτὴν βάρος· ἡ ζωὴ εἶνε ἀληθῶς ὡραία.

* * *

5 Ἰουλίου.

Τώρα ἀπορῶ πῶς ἠδυνήθην νὰ ὑποπτευθῶ τὴν Ἐρριέττην. Ποία παράλογος ἰδέα μ' ἔκαμε νὰ παραγνωρίσω οὕτω τὴν ἀθωότητα; Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι προσεπάθησα νὰ ἐνθαρρύνω τοὺς φόβους, οἵτινες μὲ εἶχον ἅπαξ κυριεύσει. Εὐτυχῶς τὸ λογικόν μου ὑπερτέρησε καὶ ἤδη ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς ἑμαυτόν.

* * *

8 Ἰουλίου.

Ἡ ἀληθὴς εὐτυχία εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ καὶ τρυφερᾷ ἀγάπῃ τῶν συζύγων· τὰ αἰσθήματα, αἱ ἰδέαι, αἱ συνήθειαι, αἱ ἐπιτυχίαι καὶ αἱ ἀποτυχίαι, πάντα ἀνήκουσιν ἐξ ἴσου εἰς ἀμφοτέρους· εἰς αὐτοὺς ἡ εὐτυχία δίδει περισσοτέραν χαρὰν καὶ ἡ δυστυχία καθίσταται μᾶλ-

λον φορητή. Εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν Θεόν, διότι τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμός μου.

*
* *

20 Ἰουλίου.

Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ δαίμων μὲ κυριεύει ἐκ νέου. Ὁποία θανάσιμος ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Γεώργιος ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ ὅτι τὸν ἀνήγειραν λιπόθυμον! Μάτην τὴν ἐβεβαίουν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος· ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ ἐπιμόνως. Ἀλλὰ μήπως τοῦτο δὲν εἶνε φυσικόν; αἱ μητέρες των συνεδέοντο διὰ στενῆς φιλίας. Τὰ δύο παιδία ἦσαν πάντοτε ὁμοῦ· θὰ αἰσθάνηται μεγάλην φιλίαν πρὸς αὐτόν, διατί νὰ μὲ ἀνησυχῇ τοῦτο; Πόθεν λοιπὸν προέρχονται αἱ ζηλότυποι ὑπόνοιαί μου; Ἀναμφιβόλως συνέλαβον πολλάκις αὐτοὺς συνεννοουμένους κρυφίως... τούτου ἕνεκα τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ μοὶ προξενεῖ θλίψιν πολλήν... Ναὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοὶ ἐμπνέει μῖσος, μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω ὑπὲρ τὸ δέον.

*
* *

22 Ἰουλίου.

Τί ἐσκεπτόμην λοιπὸν τὴν ἡμέραν;... Τὴν νύκτα ὠνειρεύθην ὅτι συνελάμβανον αὐτοὺς καὶ ὅτι ἐφόνευον τὴν σύζυγόν μου καὶ κατόπιν. . . ἐκεῖνον. Ἀφυπνίσθην. Ἡ Ἐρριέττα ἐκοιμᾶτο πλησίον μου. Ἐν τῇ χαρᾷ μου, διότι εὕρισκον αὐτὴν ζῶσαν, τὴν ἥρπασα εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὴν ἐκάλυψα διὰ φιλημάτων. Τὸ προσφιλὲς ὄν κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξεν, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισε νὰ γελᾷ. Δὲν ἠθέλησα νὰ τῇ διηγηθῶ τὸ ὄνειρόν μου.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΟΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα τοῦ Γερμανοῦ Φ. Σχιφκόρν.

LÉON GOZLAN

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

Διήγημα

Θὰ σᾶς συμβῇ ἴσως νὰ διέλθετε ἐκ τῆς ὁδοῦ Βορρᾶ, ἥτις διέρχεται διὰ τοῦ Σαὶν-Δενίς. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἐὰν ἀριστερᾷ παρατηρήσετε πυργίσκους ἐκ σχιστολίθου, τείχη κεκαλυμμένα ὑπὸ κισσοῦ, παρεκκλήσιον, τοῦ ὁποίου τὰς ὑάλους χρωματίζουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, χαιρετίσατε, παρακαλῶ, τὸ γηραιὸν παρεκκλήσιον καὶ τὰ ἀρχαῖα τείχη. Εἶναι τὸ μέγαρον τοῦ Ἐκουέν.

Τὸ Ἐκουέν, τὸ ὁποῖον συνιστῶσιν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἡμῶν δύο δόξαι, μία τοῦ παρελθόντος, καὶ ἄλλη σύγχρονος. Ὁ Μομμορενσύ, ὁ ἀθάνατος στρατηλάτης, καὶ ἡ κυρία Καμπάν, ἡ εὐγενὴς παιδαγωγός.

Ἀφίνοντες νὰ θαυμάσετε ἀλλαχοῦ τὰς πράξεις τοῦ ἥρωος, ὅστις κατῴκησεν ἐν τούτῳ, ἃς ἀναμνησθῶμεν ἓν ἐπεισόδιον τοῦ Ἐκουέν, ἐν ᾧ ἀνευρίσκομεν τὴν στοργὴν ἣν ἡ κυρία Καμπὰν ἐδίδασκεν εἰς τὰς μαθητρίας της, ἧς ἡ πηγὴ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς νοημοσύνης καὶ τῆς τελειότητος τῆς καρδίας της.

Ἐν Ἐκουὲν ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν δεσποινίδων τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς γενικὴ φιλία. Ἡ φιλία αὕτη ἦτο τόσῳ ζωηρὰ καὶ ἁγνή, ὥστε ἐξηφάνιζε τὰς ἀνισότητας τῆς καταγωγῆς. Γνωστὸν ὅτι τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦ Ἐκουὲν ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ὑπὲρ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνδρειοτέρων αὐτοῦ στρατιωτῶν, οἵτινες εἰς ἀνταλλαγμα τοῦ αἵματος ὅπερ ἔχυσαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶχον λάβει τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Μολονότι πᾶσαι αἱ νέαι αὗται κόραι ἦσαν κλάδοι τοῦ αὐτοῦ σεβαστοῦ δένδρου, δὲν ἀνῆκον πᾶσαι εἰς οἰκογενείας ἴσης στρατιωτικῆς δόξης. Ἦσαν ὅμως εὐτυχέστεραι τῶν πατέρων αὐτῶν, διότι ἡ φιλία των δὲν ἀνεγνώριζε διαφοράς.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐκάλει διὰ τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τῆς ἀδελφῆς τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ· ἡ κληρονόμος στρατάρχου τινὸς τῆς Γαλλίας εἶχεν ὡς ἔμπιστον τῆς παιδικῆς αὐτῆς φιλοδοξίας τὴν ὀρφανὴν ἁπλοῦ στρατιώτου φονευθέντος εἰς τὸ Βαγράμ. Ὁ Ναπολέων ἐνεθάρρυνε τὴν ἰσότητα ταύτην.

Ὅτε ἐπεσκέπτετο τὸ Ἐκουέν, καὶ μετέβαινε συχνά, ἐχαιρέτιζε μετὰ σεβασμοῦ, ἄνευ διακρίσεως τοῦ βαθμοῦ τῶν πατέρων, πάντα τὰ παιδία ταῦτα ὧν ἐκαλεῖτο πατήρ, καὶ εὑρίσκων ἐν τῇ εὐγνώμονι μνήμῃ του τὰς ἐκφράσεις ἐκείνας, αἵτινες ἐπὶ μακρὸν ἀντηχοῦν εἰς τὰς καρδίας, ἔλεγεν εἰς τὴν μίαν:

»— Ὁ πατήρ σου ἦτο μαζύ μου κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου· ἐμάχετο πρὸ δώδεκα ὡρῶν, ὅτε τῷ εἶπον νὰ ἀποσυρθῇ· αὐτὸς δὲ μοῦ ἀπεκρίθη:

«— Εἶνε ἀδύνατον, ἔχασα τὸν πόδα μου».

— Ἔσο λοιπὸν καλή, κόρη μου, ὡς ἐκεῖνος ἦτο ἀνδρεῖος.

Εἰς τὴν ἄλλην ἔλεγε:

— Χαῖρε, κόρη μου, ὁ πατήρ σου ἐπροβιβάσθη συνταγματάρχης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Εἰς ἄλλας δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ τὰς ἔθλιβεν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἔκλαιε.

Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῶν μαθητριῶν, αἵτινες εἶχον ἔλθει εἰς Ἐκουὲν ἐκ πάντων τῶν κλιμάτων, ὅπως ὑπάγωσι βραδύτερον νὰ ἀντιπρωσωπεύσωσι τὴν δόξαν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ πατρίδι των, ἦσαν τρεῖς, τῶν ὁποίων ἡ φιλία ἦτο τόσῳ στενή, ὥστε τὰς ἀνέφερον ὡς ὑποδείγματα καὶ ἐν τούτῳ ἔτι τῷ καταστήματι, ἐν ᾧ ἡ ἄμιλλα δὲν ἔφθανε ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ φθόνου, καὶ ἐν ᾧ αἱ ἐπιτυχίαι τῶν μὲν ἔπροξένουν χαρὰν εἰς τὰς ἄλλας. Καὶ ὁποῖαι ἐπιτυχίαι! Οἱ ἐτήσιοι ἔπαινοι ἐξηγγέλλοντο ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχικαγγελαρίου τῆς Γαλλίας, οἱ δὲ ἐκ δάφνης στέφανοι ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν μαθητριῶν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας τῆς συζύγου τοῦ Ναπολέοντος!

Αἱ τρεῖς αὗται μαθήτριαι ὠνομάζοντο Μαρία, Κλαρίσσα καὶ Ὀρτενσία. Ἡ Μαρία ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ τινος ἀνθυπολοχαγοῦ, ὅστις ἀπώλεσε τὴν ὅρασιν ὑπὸ ἐκπυρσοκροτήσεως ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Ρήνου. Ἡ Κλαρίσσα ἦτο θυγάτηρ στρατηγοῦ τινος, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὁ πόλεμος εἶχε πλουτίσει καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων εἶχε δώσει ἡγεμονίας μέχρις οὗ δώσῃ αὐτῷ μεγαλείτερα ἀξιώματα. Ἡ Ὀρτενσία, ἡ τρίτη φίλη, ἦτο ἐνδοξοτάτης καταγωγῆς.

Ἀγνοῶ ἂν αἱ τρεῖς φίλαι ἦσαν αἱ καλλίτεραι μαθήτριαι τῆς κυρίας Καμπάν, ἀλλὰ προώδευον ἴσα εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε κατὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων πάντες ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἤθελον ἀκούσει κατὰ σειρὰν τρία ὀνόματα ἀναγγελλόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρχικαγγελαρίου, καὶ ὅτι ἤθελον ἰδῇ καὶ τὰς τρεῖς ἐγειρομένας ὅπως λάβωσι τὸ αὐτὸ βραβεῖον.

Μόνον, ἐνῷ τὸ πλῆθος τῶν μητέρων ἐχειροκρότει, ἐνῷ αἱ χεῖρες τῶν στρατηγῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ οὐλῶν, ἐχαιρέτιζον τὴν Κλαρίσσαν καὶ τὴν Ὀρτενσίαν, τὰς θυγατέρας τῶν συναγωνιστῶν αὐτῶν, ἔν τινι γωνίᾳ ἐκάθητο μία μήτηρ, ἥτις δὲν ἐχειροκρότει. Πῶς ἠδύνατο νὰ χειροκροτήσῃ! τὰς χεῖρας εἶχεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Αὕτη ἦτο ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας, ἡ σύζυγος τοῦ πτωχοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, τοῦ τυφλωθέντος ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Ρήνου.

Ἔτη πολλὰ παρῆλθον καὶ ἡ φιλία τῶν νέων κορῶν δὲν ἐξησθένησεν, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὑπέστη σκληρὰν δοκιμασίαν, ἐξ ἐκείνων ὧν καὶ ἡ ἀνάμνησις πληροῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων. Ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν! Ἐκ τῶν τριῶν θὰ ἔμενον δύω μόνον. Τί ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἀπερχομένη! Τί ἤθελον γείνει αἱ δύω μένουσαι; Οὐδεμία πλέον εὐχαρίστησις κατὰ τὰς τόσῳ ἐπιθυμητὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως τὸ ἐσπέρας ὑπὸ τὰς φιλλύρας τοῦ Ἐκουέν, καὶ ἔχυνον δάκρυα μεταξὺ τῶν πυργίσκων, ὄπισθεν τῶν ὑπὸ τοῦ κισσοῦ καλυπτομένων τειχῶν καὶ παρὰ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἐκουὲν περιπατοῦσαι.

Ἡ ἀναχωροῦσα ἐκ τῶν τριῶν φίλων ἦτο ἡ Μαρία, διότι ἀποθανούσης τῆς μητρός της ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶχεν ἀνάγκην τῆς Μαρίας ὅπως τὸν συνοδεύῃ καὶ τὸν ὑποστηρίζῃ.

—Ἂς ὑποσχεθῶμεν—εἶπεν ἡ Κλαρίσσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ, ἐκείνη ἥτις μετὰ μικρὸν ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπίσης ἐκ τοῦ Ἐκουέν, ἀλλ' ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν λαμπροτέραν κοινωνίαν· — ἂς ὁρκισθῶμεν, ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς συμβῇ ἐν τῷ βίῳ νὰ εὑρεθῶμεν μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ σή-

μερον παρὰ τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Ναί, ἀνεφώνησεν ἡ Ὀρτενσία· σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, Κλαρίσσα, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι Μαρία· μετὰ δέκα ἔτη θὰ εὑρεθῶ εἰς τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ. Θὰ εἶσαι ἐκεῖ, Μαρία;

— Ἀμφιβάλλεις, Ὀρτενσία; ἀμφιβάλλεις, Κλαρίσσα;

— Γεώργιε, εἶπεν ἡ Ὀρτενσία πρός τινα τῶν κηπουρῶν, ὅστις ἔτυχεν ἐκεῖ, ἔσο μάρτυς τοῦ ὅρκου μας. Ἐγώ, ἡ Κλαρίσσα καὶ ἡ Μαρία ὁρκιζόμεθα νὰ συναντηθῶμεν μετὰ δέκα ἔτη, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν, τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, πρὸ τοῦ δρυφάκτου τοῦ Κεραμεικοῦ.

Καὶ ἡ Μαρία ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Ἐκουέν.

Μετὰ τρεῖς μῆνας, ἡ Κλαρίσσα ἐξῆλθεν ὁμοίως καὶ συνεζεύχθη. Δὲν εἶχε παρέλθει ἔτος μετὰ τὴν ἔξοδον τῆς Κλαρίσσης, ὅτε ἀπέσυραν τὴν Ὀρτενσίαν ἐκ τοῦ παρθεναγωγείου τῆς κυρίας Καμπάν, περαιώσασαν τὰς σπουδάς της.

Δέκα ἔτη! Δέκα ἔτη διέρχονται ταχέως ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναί τις εὐτυχὴς ὡς ἡ Κλαρίσσα. Πάντες ὡμίλουν περὶ τῆς πολυτελείας τοῦ οἴκου της καὶ τῶν εὐγενῶν αὐτῆς τρόπων· τέλος, ἐρρίφθη μετὰ τόσης πομπῆς ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τοῦ συζύγου, ἐκ τῶν πλουσιωτάτων τραπεζιτῶν τῆς Εὐρώπης, ὥστε μετὰ μικρὸν ἀπώλεσαν τὰ ἴχνη της.

Ἐὰν δέκα ἔτη εἶναι μία ἡμέρα ἐν τῷ βίῳ εὐτυχοῦς γυναικός, τί εἶναι διὰ μεγάλην δέσποιναν οἵα ἐγένετο ἡ Ὀρτενσία, ἥτις εἶχε πλέον ἢ χρυσόν, ἥτις εἶχε τίτλους καὶ οὐδένα ἔβλεπεν ὑπεράνω αὐτῆς;

Ὡς πρὸς τὴν πτωχὴν Μαρίαν, αὕτη δὲν εἶχεν οὔτε ὀχήματα, οὔτε οἶκον, ὡς ἡ Κλαρίσσα καὶ ἡ Ὀρτενσία, ἀλλὰ μόνον γέροντα πατέρα νὰ κοιμίζῃ καὶ νὰ ὁδηγῇ εἰς τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον τόσον πολὺ ἀγαπῶσιν οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ τὸν ἴδωσι.

Τέλος ὀκτὼ παρῆλθον ἔτη, ἐννέα ἔτη, καὶ ἦλθε τὸ δέκατον, ἔφθασεν ἡ συμπεφωνημένη ἡμέρα, ἡ ἐπίσημος ἡμέρα καθ' ἣν αἱ τρεῖς φίλαι τοῦ Ἐκουὲν εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ συμβάντα τοῦ βίου των.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἔτυχε κυριακή· ἦτο φθινόπωρον, οἱ κῆποι τοῦ Κεραμεικοῦ ἐχρυσίζοντο ὑπὸ τῶν κιτρίνων φυλλωμάτων· ἦσαν, ὡς πάντοτε, ὄπισθεν τῶν κιγκλίδων τὰ μεγάλα δένδρα, ὄπισθεν τῶν δένδρων τὰ ἀγάλματα, ἐν μέσῳ τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀγαλμάτων πήδακες ὕδατος, ἀριστερᾷ τὸ παλάτιον καὶ εἰς τὸ βάθος ἡ χρυσῆ στέγη τῶν Ἀπομάχων.

Ἂς σταθῶμεν παρὰ τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ἂς ἀναμείνωμεν. Ἰδοὺ ἡ ὥρα· ἕκτη παρὰ τέταρτον. Οὐδεὶς ἔτι φαίνεται· ἕκτη ὥρα παρὰ πέντε· οὐδεὶς ἀκόμη.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φιλία ἐπὶ τῆς γῆς!

Ἕκτη ὥρα παρὰ ἓν λεπτόν, ἀλλ' οὐδεὶς! οὐδεὶς!

Ἕκτη ὥρα!

Ὄχημα, ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, σταματᾷ· μὲ ἵππους ἀγγλικούς, μὲ χρυσοῦς τροχούς· ἡ θυρὶς ἀνοίγεται.

Γυνή, νεωτάτη ἔτι, καταβαίνει καὶ παρατηρεῖ περὶ αὐτήν· εἶναι ὡραία, εἶναι πολυτελῶς ἐνδεδυμένη. Οἱ διαβάται συνωθοῦνται περὶ τὸ δρύφακτον ὅπως τὴν ἴδωσιν.

Ἡ κυρία αὕτη εἶναι ἡ Μαρία, ἡ πτωχὴ Μαρία, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, τοῦ τυφλωθέντος ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ρήνου. Πῶς, εἶναι τόσῳ πλουσία; Ἰδοὺ· ἡ αὐτοκρατορία κατέρρευσεν, ἡ δὲ Ἐπανόρθωσις ἀπέδωκεν εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς Μαρίας ὅλα τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐπανάστασις εἶχε δημεύσει.

Εἴπομεν ὅτι δέκα παρῆλθον ἔτη. Ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Ναπολέοντος παρῆλθε μετ' αὐτῶν.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ Μαρία ἀνεζήτει περὶ αὐτήν, γυνή τις, φέρουσα πτωχὴν ἐσθῆτα, ἧς ἡ καθαριότης δὲν ἀπέκρυπτε τὴν πενιχρότητα, τὴν ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπλησίασεν αὐτὴν μετ' ἐνδοιασμῶν.

Ἡ Μαρία ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Κλαρίσσης.

Ἡ Κλαρίσσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ, ἡ πλουσία Κλαρίσσα, ἦτο κατεστραμμένη πρὸ πολλοῦ. Συνεπείᾳ ἀτυχῶν τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ σύζυγός της ἐχρεωκόπησε καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

— Θὰ μὲ διηγηθῇς τὴν ἱστορίαν σου εἰς τὸ μέγαρόν μου, διέκοψεν ἡ Μαρία· δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃς πλέον, γενοῦ καὶ πάλιν ἡ φίλη μου· ἤμην πτωχὴ εἰς τὸ Ἐκουὲν καὶ μὲ ἠγάπας· εἶμαι ἤδη πλουσία· μὴ εἶσαι μᾶλλον ἐμοῦ ὑπερήφανος, δέχθητι τὴν ἰσότητα τοῦ Ἐκουέν.

— Καὶ ἡ Ὀρτενσία!

— Καὶ ἡ Ὀρτενσία!

— Ἠξεύρεις τί ἦτο! εἶπεν ἡ Μαρία στενάζουσα.

— Ἠξεύρεις τί εἶναι! προσέθηκεν ἡ Κλαρίσσα καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρευσε δάκρυ.

Ἐν τῷ διαστήματι τῶν δέκα ἐτῶν, ἡ πτωχὴ Μαρία ἐγένετο πλουσία· ἡ βαθύπλουτος Κλαρίσσα ἐστερεῖτο τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ Ὀρτενσία ἔκλαιεν ἐν μακρᾷ ἐξορίᾳ ἐν Γερμανίᾳ.

— Δὲν ὀνομάζεσθε Μαρία;

— Δὲν ὀνομάζεσθε Κλαρίσσα;

Ὁ ἀποτείνων τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς τὴν Κλαρίσσαν καὶ εἰς τὴν Μαρίαν ἦτο ὁ κηπουρὸς Γεώργιος, ὁ μάρτυς, ὃν ἐπεκαλέσθησαν αἱ τρεῖς φίλαι κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ χωρισμοῦ ἐν Ἐκουέν.

— Τοῦτο εἶναι δι' ὑμᾶς, τοῦτο δὲ δι' ὑμᾶς, εἶπεν ὁ κηπουρός.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐγένετο ἄφαντος.

Αἱ δύο φίλαι ἤνοιξαν τὰς μικρὰς θήκας, ἃς ὁ πρώην κηπουρὸς τοῦ Ἐκουὲν ἐνεχείρισεν εἰν αὐτάς.

Ἐν τῇ πρώτῃ θήκῃ περιείχετο τὸ ἥμισυ τοῦ στέμματος τῆς Ὀρτενσίας, πρώην βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας καὶ νύμφης τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ θήκῃ τὸ ἕτερον ἥμισυ!

Αρ. Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

—

Κυρίας Χρυσῆν Γ. Τσιτσινάκη καὶ Ἀφροδίτην Γρηγοριάδου καὶ κκ. Ἀνδρέαν Μικέλην, Διονύσιον Σολομωνίδην, Νικόλ. Π. Σαρρῆν, Κωνστ. Ζερβουδάκην, Ι. Δ. Μόσχον, Χ. Χρυσοβέργην καὶ Γεράσ. Λυκιαρδόπουλον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεώργ. Βενάρδον. Ἐλήφθη συνδρομή σας. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Σειρὰ «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ λ/σμὸς ἀπεστάλησαν — κ. Δ. Κολποδῖνον. Ἀπεστάλησαν. — κκ. Ἀντωνιάδην καὶ Σα. Τὰ φυλλάδια τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» ἀποστέλλονται *ταχυτατα*. Ἡ ἐπιθυμία σας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, διότι δὲν εἶνε *ἕτοιμα*. — κ. Κ. Μενεξῆν. Ἀντίτιμον φύλλων «Ἀπομνημονευμάτων» ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Σημειώσατε, ὅτι τὰ φύλλα σας πέμπονται *ταχυτατα*. — κ. Λεωνίδαν Σωτηρόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλων «Ἀπομνημονευμάτων». — κ. Ἀνδρέαν Π. Σύψωμον. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀντώνιον Παππαδόπουλον. Ἐλήφθη ἡ ἐπὶ Παρισίων ἐπιταγή. Ἐγραψαμεν. — κ. Γεώργιον Π. Κοκκινάκην. Ἐλήφθη συναλλαγματική, ἀντίτιμον φύλλων «Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Γ. Ἀποστολίδην. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Ἀπόδειξις καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. — Μιχ. Βλαντῆν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Πάστραν. Τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν καὶ ἀποστέλλονται *ταχυτατα*. Προσπαθήσατε ν' ἀνακαλύψητε τὴν αἰτίαν τῆς καθυστερήσεως· ἡμεῖς ματαίως μέχρι τοῦδε ἐκοπιάσαμεν. — κ. Δ. Τσικουρίαν. Ἐγράψαμεν ὅτι ἐλήφθησαν. — κ. Π. Δ. Δούμουραν. Ἐγράψαμεν τῷ κ. Α. Μπουλαντζᾷ. — κ. Σπ. Μοάτσον. Ἀπόδειξις σας ἀπεστάλη τῷ κ. Α. Πασγάλη. — κ. Ἐμ. Βεκιαρέλλην. Ἐλήφθησαν δρ. 30.60. Ὁ λογαριασμὸς εἶνε ἀκριβής. — κ. Δ. Μοσχοβάκην. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Ἐγράψαμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Εὐαγγελιὼ Γκίζη. *Λαύριον*. Ἡ ἀγγελία, περὶ ἧς γράφετε, ἀφορᾷ τὴν «Μυθιστορικὴν Ἀνθοδέσμην» τῆς «Ἀκροπόλεως».

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ Ϛ')

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3 50. — Χρυσόδετον φρ 4.50

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ 10

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10*